

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2014 r.,
sprawy P. J.
oskarżonego z art. 177 § 1 kk
z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika z urzędu oskarżycielki posiłkowej
subsydiarnej B. W., na niekorzyść oskarżonego,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 4 września 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 27 grudnia 2012 r.,

postanowił:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia oskarżycielkę posiłkową subsydiarną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu adw. A. B. - Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Subsydiarny akt oskarżenia zarzucał P. J. popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 k.k., polegającego na tym, że „w dniu 16 listopada 2004 r. około godz. 18.20 na ul. Z. w K. w okolicy przejścia dla pieszych, kierując samochodem m-ki

Opel Combo, nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym nienależycie obserwując pole jazdy, w następstwie czego potrafił pieszego A. W., który doznał obrażeń ciała w postaci potłuczenia ogólnego głowy, klatki piersiowej, uda prawego, oderwanie kości krętarza dużego uda lewego, otarć naskórka ciała, stłuczenia miednicy, które to naruszyły czynności narządów ciała i wywołały rozstrój zdrowia na okres powyżej dni siedmiu”.

Sąd Rejonowy w O., wyrokiem z dnia 27 grudnia 2012 r., oskarżonego P. J. uniewinnił od zarzucanego mu czynu.

Od tego wyroku apelacje wnieśli oskarżyciela posiłkowa subsydiarna B. W. oraz jej pełnomocnik, podnosząc zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania – art. 4, 5 § 2, 7, 52, 193, 201, 366 § 1, 410 k.p.k. Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 4 września 2013 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

W kasacji od powyższego wyroku pełnomocnik z urzędu oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej zarzucił:

rażące naruszenie prawa procesowego przez Sąd, mające istotny wpływ na treść orzeczenia:

- art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 193 § 1 k.p.k., 201 k.p.k., 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez wydanie wyroku bez obiektywnego rozważenia wskazanych w zarzutach apelacyjnych wątpliwości, a w konsekwencji zaniechanie realizacji zasady prawdy materialnej;
- art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 92 k.p.k., 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez brak rozważenia przez Sąd wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, a także rozważenie niektórych z nich w sposób generalny – oderwany od realiów niniejszej sprawy i zgromadzonego w aktach sądowych materiału dowodowego;
- art. 457 § 3 k.p.k., poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie spełnia ustawowych kryteriów prawidłowości, w szczególności poprzez brak precyzyjnego wskazania dlaczego zarzuty apelacji Sąd uznał za niezasadne.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia, jak również orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty naruszenia prawa procesowego – art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 193 § 1, 201, 366 § 1 w zw. z art. 458 k.p.k., mające wskazywać na rzekome uchybienie Sądu odwoławczego, faktycznie wprost odnoszą się do procedowania przed Sądem I instancji i zostały już przedstawione w apelacji w postaci zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania.

Brak podstaw do przyjęcia, że doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K. nie pozostawia wątpliwości, że podniesione w apelacjach zarzuty zostały przez ten sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone, do wszystkich istotnych okoliczności i twierdzeń Sąd II instancji ustosunkował się. Wbrew sugestiom autora kasacji nie można utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionych w apelacjach zarzutów z rażącym naruszeniem wskazanych w kasacji przepisów prawa procesowego.

Z uwagi na brak jakichkolwiek merytorycznych argumentów godzących w istotę orzeczenia Sądu odwoławczego, kasację należało oddalić jako bezzasadną w stopniu oczywistym.